

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. II

Florida • Georgia • Hawaii • Idaho • Illinois • Indiana • Iowa • Kansas

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. II

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 04

फ्लोरिडा, जॉर्जिया, हवाई, आयडाहो, इलिनॉय, इंडियाना, आयोवा, कॅन्सस.
अमेरिकेच्या प्रवासाचा दुसरा टप्पा; आर्किटिकचा सामायिक पूर्वरंग इथे संपूर्ण
ठेवला आहे, मालिका क्रमाने वाचणाऱ्यांसाठी तो मिटवून ठेवला आहे.

प्रकरण शून्य — सामायिक सुरुवात

हे सुरुवातीचे प्रकरण युनायटेड स्टेट्सच्या स्त्रिया या मालिकेच्या सहाही
खंडांमध्ये सामायिक आहे. ते इथे संपूर्ण दिले आहे, आणि मिटवून ठेवले आहे,
जेणेकरून पुनरावृत्तीशिवाय मालिका क्रमाने वाचता येईल.

प्रकरण शून्य

इथे जग हा प्रदेश नाही: ती एक मर्यादा आहे. उत्तर ध्रुव स्वागत करत नाही, क्षमा
करत नाही, चुकीला जागा ठेवत नाही. पांढरा रंग इथे एखाद्या निरंकुश
सत्तेसारखा राज्य करतो, मूक आणि स्मृतीविना. तापमान ही हवामानाची
आकडेवारी नाही: तो एक शिकारी आहे. रात्र महिनोन्महिने टिकते, विचार
चिरडते, माणसांच्या आकृत्या विरूप करते, त्यांची इच्छाशक्ती गिळून टाकते.

वस्त्या थोड्या आहेत, लहान आहेत, बंदिस्त आहेत. इनुइट, युपिक, आर्किटिकचे
लोक तिथे राहतात जिथे कोणीही राहणे निवडणार नाही. इथे प्रत्येक व्यक्ती
गटाच्या जगण्यासाठी आवश्यक असते. तुम्ही उपयोगी नसाल, तर तुम्ही ओझे
बनता. आणि जे ओझे बनतात ते शांततेत, बर्फात, कोणतीही सवलत न देणाऱ्या
पर्यावरणाच्या तर्कात नाहीसे होतात.

वैज्ञानिक तळ आणखी एक प्रकारचा गारठा आणतात: उतरंडीचा. इथे स्त्री ही
दुर्मीळ उपस्थिती आहे, एक अपवाद, जिने जुळवून घ्यायचे किंवा हार
पत्करायची.

या ठिकाणी "नाहीसे होणे" ही संकल्पनाच अस्तित्वात नाही. फक्त सगळे पुसून टाकणारा पांढरा रंग आहे.

इनुइट आणि युपिक स्त्रिया

आर्क्टिकमधील मुलींचे लाड होत नाहीत: तिला तयार केले जाते. थंडी, अंधार आणि भूक सहन करायला ती लवकर शिकते. तिने कुळासाठी उपयोगी व्हायलाच हवे, कारण इथे ओळख वैयक्तिक नसते. ती कार्यात्मक असते. कुटुंबाचा आणि समाजाचा भार स्त्री वाहते: अन्न, अग्नी, मुले, कातडी, देखभाल. हक्कांविषयी कोणी बोलत नाही. नाजूकपणाविषयी कोणी बोलत नाही. नैराश्य अस्तित्वात आहे, पण त्याला नाव नाही. हिंसा अस्तित्वात आहे, पण तिला साक्षीदार नाहीत.

वैज्ञानिक तळांवरील स्त्री

शिकलेली, सक्षम, शिस्तीची सवय असलेली. ती संशोधक, तंत्रज्ञ, डॉक्टर म्हणून येते. उत्तर ध्रुव पदव्या ओळखत नाही, हे तिला लवकरच कळते. इथे फक्त मानसिक कणखरपणा मोजला जातो. पुरुषी उतरंड तिच्यावर वर्चस्व गाजवते, आणि दुर्बलतेचे कोणतेही लक्षण दुर्बलता म्हणूनच वाचले जाते. हे असे वातावरण आहे जिथे ताकद पुरेशी नसते: टोकाचा आत्मसंयम लागतो.

पाश्चात्य "बाहेरची" स्त्री

स्वातंत्र्यात वाढलेली, ती थंडीवर विजय मिळवू शकेल असे समजून येते. पण ही जागा तिला मोडून टाकते: एकाकीपणा, चिमुकल्या जागा, न संपणाऱ्या शांतता. तळ म्हणजे समुदाय नव्हेत, ती यंत्रे आहेत. आणि पुरुषांनी आखलेल्या यंत्राच्या आत स्त्रीला नाहीसे न होण्यासाठी लढावे लागते.

जगाच्या टोकापर्यंतचा प्रवास

माझा शेजारी Antonio, ज्याला सगळे Nino म्हणत, कित्येक वर्षे नॉर्थ केपबद्दल, मध्यरात्रीच्या सूर्याबद्दल, अंधार नसलेल्या महिन्यांबद्दल बोलत होता. ते त्याने खिशात जपून ठेवलेले स्वप्न होते, एखाद्या अशक्य गोष्टीसारखे. मे महिन्यातल्या एका सकाळी मी त्याच्या दाराची घंटी वाजवली आणि फक्त एवढेच म्हणालो: "बॅग भर. मी एका तासात परत येतो. आपण 30 दिवसांनी परत येऊ."

त्याने माझ्याकडे पाहिले, चकित, आनंदी. त्याच्या बायकोने काळजीने विचारले की आमचा बेत काय आहे. "एका स्वप्नाचा पाठलाग," मी उत्तर दिले.

आम्ही गाडीत बसलो. आमच्या बायका आम्ही वेडे असल्यासारख्या आमच्याकडे पाहत होत्या. पण हा प्रवास खरा होता. Nino प्रश्नांनी भरलेला होता. "आपण कुठे जातोय? मी किती पैसे घेऊ?" "निवांत राहा," मी त्याला म्हणालो. "54 तासांत आपण तिथे पोहोचू. फक्त 5,000 किमी. आपण नव्या Range Rover मध्ये आहोत. प्रवासाचा आनंद घे."

दर 300 किमीवर मला थांबावे लागत होते: तो माझ्यापेक्षा बारा वर्षांनी मोठा, त्याची स्वतःची एक लय होती. माझ्याकडे पाणी आणि पेये होती; त्याच्याकडे कॉफी आणि शरीराच्या गरजा. आणि जसजसे आम्ही पुढे जात होतो, तसतसा तो आपल्या आयुष्याबद्दल अधिक बोलू लागला. त्या न संपणाऱ्या रस्त्याशिवाय मला कधीच कळल्या नसत्या अशा गोष्टी.

गाडीत एकटे असलेले दोन पुरुष, सतत स्त्रियांबद्दल बोलणारे. तो आयुष्यात फक्त आपल्या बायकोलाच भेटला होता. मी हसलो. मी त्याला धीर दिला: "आपण सगळे असेच असतो."

60 तास गाडी चालवताना मी डोके ठिकाणावर कसे ठेवतो, असे त्याने मला विचारले. मी त्याला रशियाबद्दल सांगितले, जेव्हा 22 व्या वर्षी मी कधीही न भेटलेल्या एका स्त्रीला भेटण्यासाठी 51 तास गाडी चालवली होती. "अंतरे ही मर्यादा नसतात," मी त्याला म्हणालो, "ती सबबी असतात. माझ्याकडे कधीच एकही नव्हती."

पांढऱ्यात आगमन

आम्ही नॉर्वेत शिरलो. रस्त्यावरचे एक वसतिगृह. गाडी तिथे सोडून आम्ही स्लेजने पुढे जाणार होतो.

मार्गदर्शक पूर्ण झाकलेली होती, अभेद्य. तिने चष्मा काढला तेव्हा मला कळले की ती स्त्री आहे. एक नॉर्वेजियन स्त्री, मूक, थेट, बर्फासारखी. Nino स्लेजच्या मध्ये, ती पुढे, आणि मी माझ्या 190 सेंमीसह मागे, सर्वात शेवटी.

अजून दिवसाचा उजेड होता. माझे घड्याळ वेळ दाखवत होते, पण रात्र आहे की सकाळ हे सांगत नव्हते. तो मध्यरात्रीचा सूर्य होता. आम्ही नॉर्थ केपला पोहोचलो

होतो.

Nino रडला. त्याने मला मिठी मारली. मी हसत त्याला म्हणालो, “जपून... लोकांना वाटेल आपण गे आहोत.” आम्ही हसलो, पण आम्ही जगाच्या टोकावर होतो.

मग आला गारठा: -52°C.

खऱ्या आर्क्टिकमध्ये प्रवेश

कपडे बदलण्यासाठी ते आम्हाला एका धातूच्या कंटेनरमध्ये घेऊन गेले. अतिशय जड, गादीसारखे भरलेले सूट, गुंतागुंतीच्या झिपनी बंद होणारे.

मार्गदर्शिकचे पैसे मी दिले. Nino ला काही पुरुषांसोबत एका इग्लूमध्ये ठेवले गेले; मला दुसऱ्या इग्लूमध्ये एका कुटुंबासोबत: 70 ते 80 वर्षांचा एक म्हातारा, आणि 30 ते 50 वर्षांच्या तीन स्त्रिया.

ते एक बंदिस्त जग होते. साधे. क्रूर.

पुरुष बाजूला उभा राहायचा. स्त्रिया कामाची लय सांभाळायच्या. आणि बाथरूम म्हणजे इग्लूपासून पाच मीटरवर असलेला एक उंचवटा: शी जमिनीवर पडण्याआधीच गोठायची. माझी पहिली लघवी पिचळा आर्क्टिक तारा बनली. उत्तर मला सलाम करत होते.

मधल्या वयाची स्त्री, Magi, थोडे इंग्रजी बोलायची. बाकी सगळे हावभाव, डोळे, हात. थंडीची भाषा.

सूट कसा वापरायचा हे मला नीट कळत नव्हते, तेव्हा तिने विचार न करता एक लपलेली झिप दाखवण्यासाठी माझ्या जांघेत हात लावला. त्यात कोणताही दुष्टावा नव्हता, कोणताही संकोच नव्हता: फक्त कार्य. जगणे.

इग्लूमधील तीन दिवस

त्यांनी अन्न आणले. धुरी दिलेला मासा, कच्चा मासा, कॉड माशाचे यकृत, देवमाशाचे पोट. आणि शार्कचे गोळे. निवडीला जागा नव्हती. पर्याय नव्हता. निसर्ग जे देतो ते होते.

मग मी प्यायलो: एक लाल द्रव. मला वाटले वाइन आहे. ते गाळलेले, उकळलेले, गोड केलेले देवमाशाचे रक्त होते. मी ते प्यायलो. त्याने मला अशी ताकद दिली जी मी पूर्वी कधी अनुभवली नव्हती. एक आदिम ऊर्जा. मला वाटले कोकेन आहे. नाही. ते शरीरात शिरणारे उत्तर होते.

स्त्रिया माझ्याकडे पाहत होत्या. म्हातारा शिकारीला बाहेर गेला. मी विश्रांती घेतली आणि रक्त प्यायलो. फोन नाही, इंटरनेट नाही, कॉम्प्युटर नाही, Nino नाही, असे तीन दिवस. फक्त मी आणि त्या.

रात्र नव्हतीच. फक्त प्रकाश, अग्नी, बर्फ आणि श्वास.

त्या तिघी झोपायला आडव्या झाल्या. मी जागा शोधत होतो. सर्वात लहान स्त्रीने हात उंचावून मला जवळ येण्याची खूण केली. त्या खळखळून हसल्या. मला कळले नाही. त्या म्हणाल्या की मी त्यांचा "खिसमस" आहे.

मला स्वीकारले गेले आहे, हे सांगण्याची त्यांची ती रीत होती.

आभार म्हणून मी त्यांना थोडे पैसे द्यायचा प्रयत्न केला. त्यांनी नकार दिला. त्यांना फक्त एक मिठी हवी होती. आणि अधिक जवळचे वाटावे म्हणून कॅलाब्रियन भाषेतले काही शब्द.

तिथे मला खऱ्या भेटीचे मोल कळले: ज्या विकत घेता येत नाहीत आणि विकता येत नाहीत.

मार्गदर्शिकेचा निरोप

तीन दिवसांनी मार्गदर्शिका आली. ती त्या तिघींशी तासभर बोलली. मी बाहेर होतो. त्या काय बोलत होत्या ते मला कळत नव्हते. ते माझे काम नव्हते. ती त्यांची भाषा होती, त्यांचे जग, त्यांचा कायदा.

कंटेनरमध्ये मी कपडे काढत असताना मार्गदर्शिका आत आली. कुतूहलाने. थेट. उत्तरेकडची. तिने मला घट्ट मिठी मारली. तिने माझे चुंबन घेतले. तिची त्वचा दुधासारखी पांढरी होती. तिचे डोळे ऑगस्टच्या आकाशासारखे निळे होते.

तिने मला तिला सोबत घेऊन जायला सांगितले. त्या जगातून बाहेर पडण्यासाठी तिने काहीही केले असते.

मी आदराने हसलो. मी तसे करू शकत नव्हतो. मी तसे करायला नको होते.

मी तिच्याकडे फक्त एक वचन ठेवले: "तुला काही लागले तर मला पत्र लिही. मी तुला मदत करीन." तिने पैसेही नाकारले. ती एक सुंदर स्त्री होती, पण एकाकी. दुरून न दिसणारा एकाकीपणा. थंडी ज्याला क्षमा करत नाही असा एकाकीपणा.

घरी परत

आम्ही Nino ला घ्यायला गेलो. तो भारावून गेला होता. त्याला परत जायचे नव्हते. पण माझी त्याच्या बायकोशी भेट ठरलेली होती.

त्याने आपल्या तीन दिवसांबद्दल सगळ्यांना सांगितले. मी गप्प राहिलो. मी त्या माणसाशी कधीच काही वाटून घेतले नाही. फक्त कागदाशी.

आणि असे, Nino आपल्या जगात परतत असताना, मी आधीच दुसऱ्या जगाच्या वाटेवर होतो. दुसरे गंतव्य. दुसरी भेट.

स्वागत आहे.

उपसंहार

उत्तर तुम्हाला घेऊन जात नाही: ते तुम्हाला बदलते. आणि ते कधीही

तुम्हाला अखंड परत देत नाही. पुरुष उत्तर धुवावर प्रकाश, शांतता, छायाचित्रे, स्वप्ने शोधत येतात. स्त्रिया जगण्यासाठी राहतात.

पुरुष जे पाहिले ते सांगतात. स्त्रिया जे भोगले त्याबद्दल गप्प राहतात.

पुरुष परत जातात. स्त्रिया राहतात. त्या थंडीत राहतात, बर्फाच्या घरांत, कोणी न ऐकलेल्या शांततांमध्ये. त्यांचा गौरव न करणाऱ्या समुदायांना आधार देण्यासाठी त्या राहतात. मुलांचे, वृद्धांचे, अनोळखी लोकांचे रक्षण करण्यासाठी त्या राहतात. त्या अदृश्य राहतात.

मी तिथून फक्त एकच आठवण घेऊन आलो: एक सुंदर, अविश्वसनीय सुंदर स्त्री, पण एकटी. रोमांटिक अर्थाने नव्हे. मानवी अर्थाने. शोकांतिक अर्थाने.

चिंतन

उत्तर शरीराला मारत नाही. ते उपस्थितीला मारते. आणि जे उरते ते पांढरे असते: अशी जागा जिथे स्त्रिया एकाच वेळी जगतात आणि नाहीशा होतात.

म्हणूनच मी लिहितो. कारण टोकाच्या जागा आपली कहाणी स्वतः सांगत नाहीत. आणि जे त्यांच्यातून प्रवास करतात, त्यांना गप्प राहण्याची चैन परवडत नाही.

मी नाही. मी नाही. माझ्या भूमीने मला जन्म दिला, आणि बाकीचे जग माझे स्वागत पाहुणा म्हणून नव्हे, तर कुटुंबातील एक म्हणून करते.

उत्तरेच्या निरपेक्ष पांढऱ्यातून मी युनायटेड स्टेट्सच्या निरपेक्ष गोंधळात उतरलो.

अमेरिकेची संयुक्त संस्थाने

अशक्य कामगिरी

एका अमेरिकन कंपनीत अठरा वर्षे काम केल्याने तुम्हाला असे काहीतरी मिळते जे जगातली दुसरी कोणतीही कंपनी देऊ शकत नाही: कामाची संस्कृती, कार्यपद्धती, स्पष्ट ध्येय, आणि मूल्यांची अशी व्यवस्था जी सिद्धांत नसते — ती रोजचा व्यवहार असते. ते ती तुम्हाला समजावून सांगत नाहीत; ते ती तुमच्यात घडवतात. आणि तेही तुमची परवानगी न विचारता.

मी New York च्या कार्यालयात होतो, तेव्हा मला असे काम देऊ केले गेले ज्याची मी कधी कल्पनाही केली नव्हती. बढती नव्हे. बदली नव्हे. एक प्रयोग.

एक गोपनीय कार्यक्रम, युनायटेड स्टेट्समधील मानवी नात्यांचे एक प्रारूप तपासून पाहण्यासाठी तयार केलेला. त्यांनी मॅनेजर, मानसशास्त्रज्ञ किंवा प्रशिक्षक निवडले नव्हते. त्यांनी प्रत्यक्ष जगाचा विशिष्ट प्रकारचा अनुभव असलेली माणसे निवडली होती. आणि माझे नाव पुढे आले — मी अठरा वर्षे विक्री क्षेत्रात होतो तरीही. ते पद पाहत नव्हते: ते मन पाहत होते.

चाचणी सांगायला सोपी होती आणि पूर्ण करायला अतिशय कठीण:

एका वर्षात अमेरिकेची 50 राज्ये पाहायची, शहरे स्वतः निवडायची आणि प्रत्येक ठिकाणी किमान एक आठवडा राहायचे.

शेवटचे दोन आठवडे सक्तीची सुट्टी असणार होते. सगळा खर्च तेच करणार होते. मला फक्त जगायचे होते, निरीक्षण करायचे होते, समजून घ्यायचे होते, आणि दर सोमवारी अहवाल सादर करायचा होता. एक मानवी, कोरडा, नेमका वृत्तांत.

मी करारावर सही केली. मी घरी कळवले. त्यांनी काहीच विचारले नाही. त्यांना फक्त महिन्याचे सामान आले की नाही एवढेच जाणून घ्यायचे होते. मी अमेरिकेतल्या एका वर्षाला सामोरा जाणार होतो. ते, नेहमीप्रमाणे, पुढच्या महिन्याला सामोरे जात होते.

खबरदारी म्हणून माझा पगार थेट इटलीतील माझ्या बँक खात्यात जमा केला जात होता. मला सांगण्याची ती एक सभ्य रीत होती: “काही मूर्खपणा करू नका. जे आहे त्यात जगा. पाहू या तुम्ही खरे कोण आहात.”

पंधरा वर्षांनंतरच मला माझे मूळ अहवाल, विश्लेषणे आणि त्यांनी माझ्याबद्दल गोळा केलेली सामग्री पाहायला मिळाली. हे पुस्तक तिथूनच जन्मले. ते प्रकाशित करण्याची परवानगी मला मिळाली, एका अटीवर: ज्या कंपनीने हे काम दिले तिचे नाव कधीही घ्यायचे नाही.

त्याने काही फरक पडत नाही. ही कहाणी लोगोंबद्दल नाही. ती अशा देशातील एका माणसाबद्दल आहे जो स्वतः अनुभवल्याशिवाय समजणे अशक्य आहे.

सर्वात दूरच्या टोकापासून सुरुवात करू?

तर्कशुद्ध निवड केंद्रापासून नव्हे, तर कडांपासून सुरुवात करण्याची होती. दोन साध्या कारणांसाठी:

1. मी प्रयोगाला नुकताच सुरुवात केली होती: पूर्ण स्पष्टता, जास्तीत जास्त लक्ष.
2. टोकापासून सुरुवात करून मी दिशा सुधारू शकत होतो आणि प्रवास स्वच्छपणे संपवू शकत होतो.

मला बोस्टन किंवा शिकागोपासून सुरुवात करायची गरज नव्हती. मला एका सीमेपासून सुरुवात करायची होती. अशा जागेपासून जी फक्त कागदावर अमेरिका होती.

मी जुनो निवडले, अलास्काची राजधानी. एकाकी. फक्त बोटीने किंवा विमानाने पोहोचता येणारी. कोणाच्याही मालकीचे नसलेले शहर. सुरुवात करण्यासाठी

परिपूर्ण जागा.

साधनांचा पुरेपूर वापर

निघण्यापूर्वी मी तेच केले ज्याचा अमेरिकन माणूस सर्वाधिक आदर करतो: मी स्वतःची व्यवस्था पर्यटकासारखी नव्हे, व्यावसायिकासारखी केली.

देशांतर्गत सर्वात मोठे जाळे असलेल्या तीन सर्वात लोकप्रिय विमान कंपन्यांना मी फोन केला. एका तासापेक्षा कमी वेळात मी 60% सवलतीत पन्नास देशांतर्गत उड्डाणांचे एक पुस्तक विकत घेतले.

वेळेची मर्यादा नाही. दिवसांची मर्यादा नाही. कोणतेही बंधन नाही. फक्त एक अट: ती एका वर्षात वापरायची.

मी हॉटेलच्या साखळ्या, Uber टॅक्सी आणि भाड्याने गाड्या देणाऱ्या कंपन्यांबरोबरही तेच केले, आणि मग टप्प्यांचे, पद्धतींचे नीट वेळापत्रक तयार केले, पण वेळांचे नाही.

मी तयार होतो.

हे माझे पहिले खरे यश होते. मला हालचाल कशी करायची ते कळते, याचे पहिले चिन्ह. अमेरिका कृती करणाऱ्यांना बक्षीस देते, वाट पाहणाऱ्यांना नाही.

कंपनीने हा व्यवहार पाहिला तेव्हा तिने तेच केले जे अमेरिकन संस्कृती नेहमी करते: विश्वासार्हता तपासली.

सतत फिरतीचे एक वर्ष मी सांभाळू शकेन का? अनपेक्षित घटना, अंतरे आणि आणीबाणी यांना मी तोंड देऊ शकेन का? मी स्वावलंबी होतो का?

म्हणून, निघण्यापूर्वी, मी आणखी एक महत्त्वाचा तपशील पक्का केला:

माझ्या क्रेडिट कार्डवर दरमहा किमान \$100,000 ची मर्यादा असेल, याची मी खात्री करून घेतली.

ती खर्च करण्यासाठी नव्हती. आम्ही ती सांभाळू शकतो, हे दाखवण्यासाठी होती. अमेरिकन लोक असाच विचार करतात: तुमच्याकडे स्वायत्तता नसेल, तर स्वातंत्र्य नसते. आणि स्वातंत्र्य नसेल, तर तुमचे मूल्यमापन होऊ शकत नाही.

त्या क्षणापासून हा कार्यक्रम केवळ एक नेमणूक राहिला नाही. ते एक अभियान बनले.

आणि आता खरा प्रवास

अलास्का फक्त भूगोलाने युनायटेड स्टेट्सचा भाग आहे. ते एक वेगळेच जग आहे.

ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया मागमूसही न ठेवता नाहीशा होतात. जिथे तक्रार कधीच आपल्या ठिकाणी पोहोचत नाही. जिथे शहरे म्हणजे एका रानटी खंडाच्या मध्यभागी असलेली नुसती सुसंस्कृत बेटे.

जुनो ही माझी पहिली परीक्षा होती: देशाच्या उरलेल्या भागाशी एकही रस्ता न जोडलेली राजधानी. अमेरिकेसारखा न वाटणारा अमेरिकेचा एक तुकडा.

इथे मला एक गोष्ट कळू लागली: हा प्रवास भौगोलिक असणार नव्हता. तो मानवी असणार होता.

गट 1 (खंड I)

अलाबामा – अलास्का – अ‍ॅरिझोना – अर्कान्सास – कॅलिफोर्निया – कोलोरेडो – कनेक्टिकट – डेलावेअर – फ्लोरिडा – जॉर्जिया

गट 2 (खंड II)

हवाई – आयडाहो – इलिनॉय – इंडियाना – आयोवा – कॅन्सस – केंटकी – लुईझियाना – मेन – मेरीलँड

गट 3 (खंड III)

मॅसॅच्युसेट्स – मिशिगन – मिनेसोटा – मिसिसिपी – मिसूरी – मोंटाना – नेब्रास्का – नेव्हाडा – न्यू हॅम्पशायर – न्यू जर्सी – न्यू मेक्सिको

गट 4 (खंड IV)

New York – वॉशिंग्टन

गट 5 (खंड V)

नॉर्थ कॅरोलिना – नॉर्थ डकोटा – ओहायो – ओक्लाहोमा – ऑरेगॉन –
पेनसिल्व्हेनिया – होड आयलंड – साउथ कॅरोलिना

गट 6 (खंड VI)

साउथ डकोटा – टेनेसी – टेक्सस – युटा – व्हरमाँट – व्हर्जिनिया – वेस्ट
व्हर्जिनिया – विस्कॉन्सिन – वायोमिंग

फ्लोरिडा

फ्लोरिडा हा एक जिवंत विरोधाभास आहे.

जग या राज्याकडे सुट्टीचे ठिकाण म्हणून पाहतो: समुद्रकिनारे, ऊन, मनोरंजन
उद्याने, ताडाची झाडे, कॉकटेल, उबदार समुद्र, मायामी, ऑरलँडो, टॅम्पा.
सगळीकडे रंग. आनंदाचा सततचा देखावा.

पण तिथे राहणाऱ्यांना माहीत आहे की फ्लोरिडा म्हणजे हेही आहे: – कायमची
गरिबी – न परवडणारी भाडी – खोल विषमता – लुटारू पर्यटन – दर हंगामी
येणारी वादळे – हंगामी काम – नाजूक समुदाय – कौटुंबिक हिंसेचे अतिशय
जास्त प्रमाण – कडेला टाकलेले वृद्ध.

हे दोन चेहऱ्यांचे राज्य आहे: पर्यटकासाठी पोस्टकार्ड आणि ते उभे ठेवणाऱ्या
स्त्रियांसाठी वास्तव. फ्लोरिडामध्ये स्त्रियांच्या अनुपस्थितीबद्दल फारसे बोलले
जात नाही. ती वाळूखाली, समुद्राखाली आणि सक्तीच्या हास्याखाली लपलेली
असते. पण ती तिथे स्पष्ट दिसते, रोज.

सधन स्त्री नाहीशी होते ती सामाजिक अतिभारामुळे, कायमच्या अस्थिरतेमुळे,
अपुन्या सेवांमुळे, ओळख न मिळता अर्थव्यवस्था चालवणाऱ्या अदृश्य
भूमिकांमुळे.

हे प्रत्यक्ष कामकाजातले नाहीसे होणे आहे, प्रतीकात्मक नव्हे.

वृद्धांची काळजी घेणारी स्त्री - 52 वर्षे

फ्लोरिडा हे अमेरिकेचे वृद्धाश्रम आहे. लाखो ज्येष्ठ नागरिक इथे राहतात, अनेक कुटुंबांशिवाय, इतर गंभीर आजारांसह.

त्यांना आधार देतात त्या संस्था नव्हतः स्त्रिया.

ती काळजीवाहू आहे, आरोग्य सहायक आहे, वृद्धाश्रमातली कर्मचारी आहे. ती अनेकदा कठीण परिस्थितीत काम करते: लांब पाळ्या, कमी पगार, गुंतागुंतीचे रुग्ण, सगळ्यावर काटकसर करणाऱ्या खासगी संस्था, आणि प्रचंड जबाबदाऱ्या.

तिला शरीर उचलावी लागतात, औषधे घ्यावी लागतात, स्वच्छता करावी लागते, धुवावे लागते, ऐकावे लागते, शांत करावे लागते, धरून ठेवावे लागते.

तिला स्वतःसाठी वेळ नसतो. बाजूला ठेवायला पैसे नसतात. तिचे आयुष्य इतरांच्या नाजूकपणाभोवती फिरते.

तिची अनुपस्थिती शारीरिक आहे: खरोखर तिचा म्हणावा असा एकही दिवस नसतो.

ती नसली, तर तिची जागा कोणी घेणार नाही. व्यवस्था तिच्याशिवाय टिकू शकत नाही, पण टिकू शकते असे भासवते.

पर्यटन क्षेत्रातली वेट्रेस - 26 वर्षे

फ्लोरिडा पर्यटनावर जगतो. पर्यटन स्त्रियांवर जगते.

ती रेस्टॉरंट्स, हॉटेल्स, बार, रिसॉर्ट्स, मनोरंजन उद्याने, कॅसिनो, बीच क्लबमध्ये काम करते. तिला वेळापत्रक नसते: पाळ्या असतात. तिला स्थैर्य नसते: हंगाम असतात. तिला करिअर नसते: ती फक्त तग धरते.

तिचे आयुष्य म्हणजे: - सक्तीचे हास्य - सततच्या मागण्या - महिना ठरवणारी टिप - उद्धट ग्राहक - एका मिनिटात तिची जागा दुसरीला देणारे मॅनेजर - सततचे भावनिक श्रम.

रात्री ती उशिरा उठते, थकलेली. दुसऱ्या दिवशी सकाळी ती पुन्हा सुरुवात करते.

तिची अनुपस्थिती नैतिक आहे: पर्यटकांसाठी ती अस्तित्वातच नाही. ती एक सेवा आहे, व्यक्ती नाही.

ती रोज समुद्र पाहते, पण तो तिच्यासाठी नाही.

अंतर्गत भागांतली स्थलांतरित स्त्री – 31

वर्षे

समुद्रकिनारे आणि आधुनिक शहरांपासून दूर खरा फ्लोरिडा आहे: शेते, हरितगृहे, लहान, गरीब गावे, अंगमेहनतीचे काम.

स्थलांतरित स्त्री – अनेकदा लॅटिन अमेरिकन किंवा हैतीयन – ते सगळे सांभाळते जे राज्याला दाखवायचे नसते: – घरांची साफसफाई – शेती – अन्नपदार्थांचे पॅकिंग – कमी मोबदल्याच्या सेवा – अनौपचारिक बेबीसिटिंग – मोटेलमधल्या रात्रपाळ्या. त्या अधिकाऱ्यांना घाबरतात, थोड्यावर जगतात, आणि घरी पैसे पाठवतात. अनेक एकट्या असतात, इतर लहान मुलांसह, जी त्यांना कठीण वस्त्यांमध्ये वाढवायची असतात.

तिची अनुपस्थिती आर्थिकही आहे आणि भाषिकही: ती इंग्रजी नीट बोलत नाही, तिला मदत कशी मागायची हे माहीत नाही, तिला खरे हक्क नाहीत. व्यवस्था तिचा वापर करते. आणि तिची गरज संपली की तिला सोडून देते.

ही ती स्त्री आहे जी फ्लोरिडा स्वच्छ ठेवते, आणि फ्लोरिडा तिचे अस्तित्व मान्यही करत नाही.

वादळासोबत जगणारी स्त्री – 37

वर्षे

फ्लोरिडा चक्रीवादळांच्या सततच्या धोक्याखाली जगतो. प्रत्येक हंगाम चिंता घेऊन येतो: तयारी, दारे-खिडक्या बंद करणे, वाट पाहणे, आशा.

वादळ आदळते, तेव्हा घर, मुले, कागदपत्रे, आपल्याकडे जे थोडेफार आहे ते कोण वाचवते? नेहमी तीच.

अनेक स्त्रिया राहतात: – मोबाइल होम्समध्ये – जुन्या अपार्टमेंट्समध्ये –
धोकादायक किनारी भागांत – कडेच्या वस्त्यांमध्ये.

प्रत्येक चक्रीवादळ म्हणजे: स्थलांतर, कामाचा तोटा, जमिनीवरचे पाणी काढणे,
जे थोडेफार उरले ते वाचवणे.

आणि अनेकदा याचा अर्थ हे सगळे एकटीने करणे.

तिची अनुपस्थिती पर्यावरणीय आहे: राज्य संरक्षणाचे वचन देते, पण सर्वात
जोरात फटका त्यांनाच बसतो, कोसळून पुन्हा शून्यापासून सुरुवात करायला
भाग पाडले जाते. प्रत्येक वादळात त्या असे काहीतरी गमावतात जे कोणीही
भरून देऊ शकत नाही: ताकद, वेळ, मानसिक स्थैर्य.

उपसंहार – फ्लोरिडा

फ्लोरिडा सततच्या विरोधाभासात जगतो: निरपेक्ष प्रकाश आणि निरपेक्ष अंधार.
आंतरराष्ट्रीय पर्यटन आणि स्थानिक अस्थिरता. दिसणारी संपत्ती आणि रचनात्मक
गरिबी.

इथल्या स्त्रिया एका रात्रीत नाहीशा होत नाहीत. त्या हळूहळू झिजतात — पाळ्या,
उष्णता, चक्रीवादळे, ग्राहक, वृद्ध, मुले, अनिश्चित नोकऱ्या आणि न परवडणारा
जगण्याचा खर्च यांच्या दरम्यान.

फ्लोरिडामधली स्त्रियांची अनुपस्थिती ही एक घटना नाही. ती एक प्रक्रिया आहे.

ऊर्जा, वेळ, प्रतिष्ठा आणि ओळख यांची सततची वजाबाकी.

व्यवस्था त्यांच्यामुळे टिकते, पण त्या अस्तित्वातच नसल्यासारखी वागते.

चिंतन – फ्लोरिडा

फ्लोरिडा एक साथी गोष्ट शिकवतो: स्त्रीची अनुपस्थिती रंगीतही असू शकते.

एखाद्या स्त्रीला पुसून टाकायला अलास्काची थंडी, अलाबामाचा इतिहास किंवा
ऑरिझोनाचा रुक्षपणा लागत नाही.

कधी कधी एवढेच पुरेसे असते: – न पाहू शकणारा पर्यटक – परावलंबी वृद्ध –
शोषण करणारा मालक – सगळे वाहून नेणारे चक्रीवादळ – कधीच न पुरणारा

पगार – अशक्य भाडे – अदृश्य कामाला मान्यता न देणारी संस्कृती. फ्लोरिडा ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया उन्हात काम करतात, पण सावलीत जगतात.

आणि म्हणूनच तो या खंडात आहे. कारण तो सत्य दाखवतो: जगातली सर्वात आनंदी जागासुद्धा ती उभी ठेवणाऱ्यांसाठी सर्वात क्रूर असू शकते.

जॉर्जिया

जॉर्जिया हे दुहेरी राज्य आहे: वरवर आधुनिक, अंतःकरणात प्राचीन.

अटलांटा वेगाने पुढे जात आहे: तंत्रज्ञान, विमानतळ, संगीत, विद्यापीठे, कृष्णवर्णीयांचे उद्योग, राष्ट्रीय राजकारण. राज्याचा उरलेला भाग मात्र थबकलेला आहे: ग्रामीण भाग, अन्नउद्योग, धर्म, परंपरावाद, स्थिर गरिबी.

हा असा प्रदेश आहे ज्याने नागरी हक्कांचा इतिहास घडवला, पण आपल्या अनेक स्त्रियांना मागे सोडले.

जॉर्जिया स्त्रियांना उघड हिंसेने पुसून टाकत नाही. तो त्यांना पुसतो परंपरेच्या ओझ्याने, न हलणान्या गरिबीने, वाटून न घेतलेल्या कौटुंबिक जबाबदाऱ्यांनी, सामान्य वाटणाऱ्या कष्टाच्या, कमी मोबदल्याच्या कामाने.

इथे स्त्रिया आधारस्तंभ आहेत, इंजिन आहेत, केंद्र आहेत. आणि नेमक्या याच कारणासाठी त्यांना गृहीत धरले जाते, गृहीत धरले जाते, वापरले जाते, त्यांच्यावर अतिभार टाकला जातो, निर्णयांमध्ये त्यांना डावलले जाते.

जॉर्जिया हे असे राज्य आहे जे स्त्रियांच्या खांद्यांवर जगते आणि ते ओझे नैसर्गिक असल्यासारखे वागते.

अन्नउद्योगातली स्त्री – 30 वर्षे

जॉर्जिया ही अमेरिकेच्या कोंबडी आणि मांस उद्योगाची एक राजधानी आहे. प्रचंड कारखाने, न संपणाऱ्या उत्पादन रेषा, कठोर पाळ्या, थंड वातावरण, सततचा आवाज.

इथे काम करणाऱ्या स्त्रीला सामोरे जावे लागते: – थकवणारी पुनरावृत्ती – कापणे, चिरडणे, कायमच्या वेदना – सततची देखरेख – उत्पादनाच्या वेळांचा दबाव –

नाजूक करार – कधीच न वाढणारा पगार.

अन्नउद्योग कधीच थांबत नाही: आजारपणासाठी नाही, गर्भारपणासाठी नाही, कौटुंबिक अडचणींसाठी नाही.

ती नसली, तर अर्ध्या तासात कोणीतरी तिची जागा घेईल. कोणी कारण विचारत नाही. ती खांद्यांवर काय वाहते आहे याकडे कोणी पाहत नाही.

तिची अनुपस्थिती औद्योगिक आहे: यंत्राच्या एका भागापुरती उरलेली.
चालायलाच हवा असा एक आकडा. समजून घ्यायला हवे असे आयुष्य नव्हे.

कृष्णवर्णीय समुदायांतली स्त्री – 48 वर्षे

कृष्णवर्णीय जॉर्जियामध्ये स्त्रिया सर्वकाही आहेत: आई, कामगार, मार्गदर्शक, आध्यात्मिक आधार, ऐतिहासिक स्मृती.

तीच विस्तारित कुटुंबाला आधार देते, घरात आणि घराबाहेर काम करते, मुलांना आणि अनेकदा नातवंडांनाही पोसते, पुरुष अस्थिर नोकऱ्या, आजार, तुरुंग किंवा नैराश्यामुळे नाहीसे होतात तेव्हा संपूर्ण समुदाय एकत्र धरून ठेवते.

ती एक प्रचंड, कधीच मान्य न केलेली भूमिका बजावते.

अटलांटांमध्ये ती काम करते: – शाळांमध्ये – आरोग्यसेवेत – कार्यालयांमध्ये – सार्वजनिक सेवांमध्ये – वाहतुकीत – मदतसेवेत. ग्रामीण दक्षिणेत तर त्याहूनही अधिक: – शेती – दुकाने – चर्च – वृद्धांची देखभाल – मोडलेल्या कुटुंबांना अनौपचारिक आधार

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: सगळे तिचा वापर करतात, सगळे तिच्याकडून मागतात, पण निर्णयांच्या केंद्रस्थानी तिला कोणी ठेवत नाही.

ही ती स्त्री आहे जी एका संपूर्ण लोकसमूहाला आधार देते, आणि तिला कधीच कोसळता येत नाही.

श्रद्धा आणि नियंत्रण यांच्यामध्ये जगणारी स्त्री –

44 वर्षे

जॉर्जिया हे अमेरिकेतल्या सर्वात धार्मिक राज्यांपैकी एक आहे. इथे चर्च म्हणजे अध्यात्म नव्हे; ती सामाजिक संघटना आहे.

अनेक स्त्रियांसाठी श्रद्धा हीच श्वास घेण्याची एकमेव जागा आहे. पण अनेक त्याच रचनेत अडकलेल्या आहेत.

कडक भूमिका: – निष्ठावान पत्नी – सदैव हजर आई – प्रतिष्ठित स्त्री – समाजाची सक्रिय सदस्य

कडक नियम: – दुबळेपणा दाखवायचा नाही – कुटुंबाला “डाग” लावायचा नाही – चारचौघांत पुरुषाला उलट बोलायचे नाही – पारंपरिक भूमिकांपासून ढळायचे नाही.

अनेक स्त्रियांसाठी धर्म हा आश्रय आहे. इतरांसाठी ते नियंत्रण आहे.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: ती खरोखर कोण आहे हे ती व्यक्त करू शकत नाही, कारण समाज तिला एक ठरलेली प्रतिमा देतो. ती हसते ते कर्तव्य म्हणून, निवड म्हणून नाही.

उपनगरांतली अदृश्य स्त्री – 32 वर्षे

अटलांटाबाहेर वेळ मंदावतो. लहान शहरे, किमान सेवा, दुबळ्या शाळा, आणि जवळजवळ वाहतूक नाही.

इथल्या स्त्रिया उपाय नसलेल्या लहान-लहान अडचणींनी भरलेले आयुष्य जगतात: – कमी पगार – वाढती भाडी – अपुऱ्या शाळा – दूरची वैद्यकीय सेवा – सर्वत्र पसरलेली व्यसने – संधींचा अभाव – अंगमेहनतीचे किंवा एकसुरी काम.

त्या सुपरमार्केट्स, फास्ट फूड रेस्टॉरंट्स, गोदामे, साफसफाईची कामे आणि स्थानिक दुकानांत काम करतात. दर महिन्याला पैशांची लढाई असते. प्रत्येक वर्ष सारखेच वाटते.

तिची अनुपस्थिती प्रादेशिक आहे: ती अशा जागी राहते जी बदलत नाही आणि तिला बदलू देत नाही.

ती एखाद्या बंद दाराने नव्हे, तर एका संपूर्ण निश्चल भूगोलाने अडकवलेली आहे.

उपसंहार – जॉर्जिया

जॉर्जिया हे असे राज्य आहे जे कुठे पाहायचे हे तुम्हाला माहीत असावे अशी मागणी करते. तुम्ही अटलांटाकडे पाहिले, तर तुम्हाला आधुनिकता दिसते असे वाटते. ग्रामीण दक्षिणेकडे पाहिले, तर तुम्हाला प्राचीन इतिहास दिसतो. उद्योगांकडे पाहिले, तर तुम्हाला अर्थव्यवस्थेचा सर्वात कठोर भाग दिसतो. समुदायांकडे पाहिले, तर तुम्हाला सामान्यतेचा वेश घेतलेले कष्ट दिसतात.

इथल्या स्त्रिया अचानक नाहीशा होत नाहीत. त्या हळूहळू झिजतात: – कडक परंपरा – जड श्रम – लादलेल्या भूमिका – मऊ गरिबी – प्रचंड जबाबदाऱ्या – खूप मागणारे आणि थोडे देणारे समुदाय यांच्या ओझ्याखाली.

जॉर्जियातली स्त्रियांची अनुपस्थिती ही पोकळी नाही. ते एक ओझे आहे.

असे ओझे जे स्त्रिया कधीही तक्रार न करता वाहतात, कारण त्यांच्या आजूबाजूच्या कोणीही त्यांना ऐकले जाण्याची सवय लावलेली नाही.

चिंतन – जॉर्जिया

जॉर्जिया एक कठोर सत्य दाखवतो: अशी राज्ये आहेत जिथे स्त्रियांना आघात पुसून टाकत नाही, सवय पुसून टाकते.

तिने टिकून राहणे सामान्य आहे. तिने जास्त करणे सामान्य आहे. तिने सगळीकडे असणे सामान्य आहे. तिने न कोसळणे सामान्य आहे. थकलेली असतानाही तिने हसणे सामान्य आहे.

आणि एखादी गोष्ट “सामान्य” झाली की ती दिसणे थांबते.

जॉर्जिया शिकवतो की अनुपस्थिती परंपरेतूनच घडवता येते: उघड हिंसा आवश्यक नसते, दशकानुदशके लादलेली एक सामाजिक भूमिका पुरेशी असते.

इथल्या स्त्रिया दृश्यतेची मागणी करत नाहीत. त्या फक्त एवढेच मागतात की ज्या व्यवस्थेला त्या आधार देतात तिने त्यांना संपवून टाकू नये.

आणि ते त्याला या खंडाच्या केंद्रस्थानी ठेवायला पुरेसे आहे.

हवाई

हवाई ही युनायटेड स्टेट्समधली सर्वात मोहक फसवणूक आहे.

जगासाठी ते नंदनवन आहे: समुद्रकिनारे, नीलमणी पाणी, सर्फिंग, परिपूर्ण हवामान, पोस्टकार्डे, कॅटलॉगमधले पर्यटन. सगळीकडे रंग, वरवरची शांतता, नेत्रदीपक निसर्ग.

पण खरे हवाई अगदी वेगळे आहे: – अतिशय न परवडणारा जगण्याचा खर्च – कमी पगार – मूठभरांच्या हातातली जमीन – साधनसंपत्ती गिळणारे पर्यटन – कडेला ढकललेले स्थानिक समुदाय – पुसलेली किंवा विकलेली ओळख – परिपूर्ण दृश्यांमागे लपलेली गरिबी.

इथल्या स्त्रिया उघड हिंसेमुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या नाहीशा होतात कारण त्या अशा भूमीत राहतात जी जगाला एक प्रतिमा विकते आणि आत राहणाऱ्यांपासून दुसरी लपवते.

त्यांची अनुपस्थिती दुहेरी आहे: – पर्यटनाच्या आकड्यांत अदृश्य – अमेरिकेच्या सांस्कृतिक कथनात अदृश्य.

हवाई स्त्रियांना एकाच घावात पुसून टाकत नाही. ते त्यांना पुसते सावकाशपणाने. अर्थव्यवस्थेने. जागाच न ठेवणाऱ्या पर्यटनाने. चोरलेल्या ओळखींनी.

आतिथ्यातली स्त्री – 34 वर्षे

हवाई पर्यटनावर जगते. फ्रंट डेस्कचे कर्मचारी, वेट्रेस, खोल्या साफ करणाऱ्या, रूम सर्व्हिस, स्पा, पर्यटकांसाठीचे उपक्रम. इथे या व्यवस्थेचे हृदय स्त्रिया आहेत.

ती अशा वातावरणात काम करते जे परिपूर्ण वाटते, पण प्रत्यक्षात असते: – वेगवान लय – कमी पगार – सततच्या मागण्या – अशक्य वेळा – सक्तीच्या हास्याची मागणी करणारे मॅनेजर – तिला अनेकदा “पॅकेजचा भाग” समजणारे ग्राहक.

ती दोन कायमच्या अडचणींसोबत जगते:

1. न परवडणारी भाडी (अनेक जणी 3-4 जणांबरोबर घर वाटून घेतात)

2. आकाशाला भिडलेला जगण्याचा खर्च (सगळे मुख्य भूमीपेक्षा

दुप्पट महाग)

नैसर्गिक नंदनवन तिच्या भोवती आहे, पण तिचे आयुष्य म्हणजे खर्चाविरुद्धची रोजची शर्यत.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती अशा नंदनवनात काम करते जे तिला परवडत नाही.

मूळ हवाईयन स्त्री – 29 वर्षे

मूळ निवासी स्त्री हवाईचे हृदय आहे आणि सर्वात वंचित व्यक्तीही.

इतिहास स्पष्ट आहे: वसाहतवाद, भूमीचा तोटा, सांस्कृतिक लादणूक, आक्रमक पर्यटन. तिचे आयुष्य परंपरा, कुटुंब, काम आणि सांस्कृतिक प्रतिकार यांच्यातला तोल आहे.

ती अनेकदा अत्यावश्यक क्षेत्रांत काम करते: – शाळा – आरोग्यसेवा – समुदायाची मदत – सामाजिक कार्यक्रम – पारंपरिक शेती – सांस्कृतिक उपक्रम.

ती प्रचंड भूमिका बजावते, तरीही तिला मान्यता मिळत नाही. तिची संस्कृती जगाला लोककला म्हणून विकली जाते: नृत्ये, संगीत आणि प्रतीके पर्यटकांच्या करमणुकीत बदलली जातात.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: तिची ओळख दाखवली जाते, पण तिचा आदर केला जात नाही.

ती प्रतिमा म्हणून सगळीकडे हजर आहे, आवाज म्हणून सगळीकडे गैरहजर.

अनेक पिढ्यांच्या

कुटुंबांना आधार देणारी स्त्री – 46 वर्षे. हवाईमध्ये अनेक पिढ्यांची अनेक कुटुंबे आहेत: परंपरेमुळे नव्हे, तर आर्थिक गरजेमुळे.

एकाच घरात, अनेकदा लहान घरात, तीन पिढ्या: आजी-आजोबा, आई-वडील, मुले, भावंडे.

इथे स्त्री या रचनेचा कणा आहे: – ती काम करते – ती स्वयंपाक करते – ती मुलांची काळजी घेते – ती वृद्धांची सेवा करते – ती वेगवेगळ्या भाषांमधला पूल बनते – ती हिशेब ठेवते – ती मदतीशिवाय अडचणींना तोंड देते.

तिच्याकडे मोकळा वेळ अतिशय थोडा असतो. स्वतःची जागा जवळजवळ नसते. भावनिक ओझे प्रचंड असते.

तिची अनुपस्थिती घरगुती आहे: सगळे तिच्यावर अवलंबून असतात, पण ती खरोखर कोण आहे हे कोणी पाहत नाही.

कुटुंब हीच तिची ताकद आणि तिचा पिंजरा.

एकाकीपणा आणि निसर्ग यांच्यामध्ये जगणारी स्त्री – 32

वर्षे

होनोलूलू आणि रिसॉर्ट्सच्या बाहेर एक वैविध्यपूर्ण द्वीपसमूह आहे: दूरची बेटे, लहान गावे, एकाकी समुदाय.

इथे काम म्हणजे: – शेती – मासेमारी – देखभाल – लहान सेवा – अत्यावश्यक शाळा – समुदायाची देखभाल.

मुख्य भूमीवरच्या अमेरिकेतून पाहिले तर स्त्रीचे आयुष्य साधे वाटते. ते कठीण आहे: मर्यादित वाहतूक, दूरच्या आरोग्यसेवा, जवळजवळ शून्य संधी, सर्वत्र पसरलेली व्यसने, आकाशाला भिडलेल्या किमती, आणि सामान्य झालेला मानसिक एकाकीपणा.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती सत्तेच्या नकाशांबाहेर आणि राष्ट्राच्या कल्पनाविश्वाबाहेर राहते.

निसर्ग म्हणजे सौंदर्य आणि एकांत.

उपसंहार – हवाई

हवाई ही अशी जागा आहे जिथे सगळे दुहेरी आहे: सौंदर्य आणि कष्ट, संपत्ती आणि गरिबी, प्रतिमा आणि वास्तव, पर्यटन, आणि उखडलेपण.

इथल्या स्त्रियांना नाट्य पुसून टाकत नाही, अर्थव्यवस्था पुसून टाकते. इतिहास. आक्रमण करणारे पर्यटन. चिरडून टाकणारा जगण्याचा खर्च. त्यांच्याशिवाय बाकी सगळे दाखवणारे परिपूर्ण कथन.

हवाईमधल्या स्त्रियांच्या अनुपस्थितीची कारणे आहेत: – चोरलेली ओळख – कमी मोबदल्याचे काम – विकलेली संस्कृती – ओझे बनलेली कुटुंबे – स्वतःची जागा नाही – अनिश्चित भविष्य.

हवाई हलके दिसते. ते तसे नाही.

चिंतन – हवाई

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचा एक वेगळा चेहरा दाखवते. हवाईमध्ये अनुपस्थितीला समुद्राचा रंग आहे, वाळूचा आकार आहे, शोषलेल्या परंपरेचा आवाज आहे.

इथे स्त्री प्रतिमा म्हणून दिसते आणि व्यक्ती म्हणून अदृश्य असते. तिचा वापर पर्यटनाच्या मार्केटिंगमध्ये होतो, पाहुण्यांना विकलेल्या लोककलेत, रिसॉर्ट्सच्या परिपूर्ण फोटोमध्ये.

पण तिचे खरे आयुष्य आहे: – महाग – थकवणारे – जबाबदाऱ्यांनी भरलेले – तडजोडींनी भरलेले – सामाजिक प्रगतीपासून जवळजवळ वंचित.

हवाई शिकवते की नंदनवनसुद्धा तिथे राहणाऱ्यांच्या अनुपस्थितीवर उभे करता येते.

आणि म्हणूनच हे राज्य या पुस्तकात आहे: स्वप्रातली जागा म्हणून नव्हे, तर याचा पुरावा म्हणून की जग पृष्ठभागाकडे पाहते आणि वास्तव उभे ठेवणाऱ्यांकडे दुर्लक्ष करते.

आयडाहो

आयडाहो हे सावलीत जगणारे राज्य आहे. ते आवाज करत नाही, लक्ष वेधून घेत नाही, आणि उरलेली अमेरिका त्याच्याबद्दल जवळजवळ कधीच बोलत नाही.

ते म्हणजे डोंगर, शेती, बटाटे, पशुधन, थंडी, अंतरे, शांतता. निसर्गाने समृद्ध आणि संधींनी गरीब भूमी. असे राज्य जिथे वेळ सावकाश सरकतो, आणि स्त्रियांचे

आयुष्य त्याहूनही सावकाश.

आयडाहो स्त्रियांना नेत्रदीपक हिंसेने पुसून टाकत नाही. तो त्यांना पुसतो एकटेपणाने, कडक धर्माने, सेवांच्या अभावाने, भौगोलिक अंतराने, विखुरलेल्या गरिबीने, आणि स्त्रिया सगळे एकत्र धरून ठेवतात हे गृहीत धरणाऱ्या संस्कृतीने. इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती भूगोलाची निर्मिती आहे: जागा प्रचंड आहेत, साधने थोडी आहेत, समुदाय बंदिस्त आहेत.

शेतीतली स्त्री – 36 वर्षे

आयडाहो शेती आणि पशुपालनावर जगतो. स्त्रिया नेहमीच या पुरवठा साखळीचा भाग राहिल्या आहेत. त्यांना "मदत" म्हटले जात नाही, पण कारण त्यांच्याशिवाय काहीच चालत नाही.

ती शेतात, गोठ्यात काम करते, घर आणि मुले सांभाळते, अनेकदा काम आणि खासगी आयुष्य यांत फरक न करता.

पहाटेपूर्वी उठणे, जनावरे, गार पाणी, साफसफाई, कापणी, सगळ्यांसाठी तयार केलेली जेवणे. सुट्टी नाही. वेगळा मोबदला नाही. सगळे "कुटुंब" आहे.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती पुरुषासारखे काम करते, पण अधिकृतपणे "ती काम करत नाही."

ती पगारपत्रकांत, कागदपत्रांत किंवा आकडेवारीत दिसत नाही. ती फक्त कष्टात अस्तित्वात आहे.

परंपरावादी चर्चमधली स्त्री – 42

वर्षे

आयडाहोमध्ये धर्माची उपस्थिती प्रबळ आहे, अनेकदा परंपरावादी. इथे स्त्रीने ठरावीक आदर्श जगायचे असतात: आई, पत्नी, निष्ठावान, मूक, प्रतिष्ठित, नेहमी उपलब्ध.

समुदाय निरीक्षण करतो. न्याय करतो. सुधारतो.

आपल्या भूमिकेबाहेर पाऊल टाकणे तिला परवडत नाही: कोणतेही विचलन म्हणजे कुटुंबावरचा डाग. तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: ती शारीरिकरीत्या नाहीशी होत नाही; ती तिला दिलेल्या भूमिकेच्या आत नाहीशी होते.

ती सगळीकडे हजर आहे, पण ती स्वतःला व्यक्त करू शकत नाही.

अदृश्य नोकऱ्यांमधली स्त्री – 30 वर्षे

शेतजमिनी आणि चर्चच्या बाहेर लहान शहरे आहेत: नाम्पा, आयडाहो फॉल्स, पोकाटेलो.

इथे स्त्री काम करते: – कॅशियर – सफाई कामगार – कॉल सेंटर ऑपरेटर – दुकानातली सहायक – फास्ट-फूड कामगार – शाळेतली सहायक.

संपूर्ण समुदायांना आधार देणाऱ्या, पण करिअर न घडवणाऱ्या, प्रगतीची संधी न देणाऱ्या, सुरक्षितता न देणाऱ्या नोकऱ्या.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: राजकारणाच्या दृष्टीने तिचे आयुष्य “महत्वाचे” नाही, ते विकास कार्यक्रमांत येत नाही, ते सार्वजनिक चर्चेत दिसत नाही.

ही ती स्त्री आहे जी “सामान्य” आयडाहोला तरंगत ठेवते, ती जिच्याबद्दल कोणी बोलत नाही.

अंतरात जगणारी स्त्री – 51 वर्षे

आयडाहोमध्ये घरे आणि वस्त्या तासन्तास दूर आहेत. लांब रस्ते, दूरची रुग्णालये, थोड्या शाळा, थोडी दुकाने.

इथे राहणाऱ्या स्त्रीला सामोरे जावे लागते: – मानसिक एकाकीपणा – कडक हिवाळे – दूरच्या आरोग्यसेवा – मदत पोहोचायला लागणारा अनंत वेळ – पूर्णपणे घरात बंदिस्त आयुष्य – सर्वत्र पसरलेली व्यसने – लपलेली गरिबी. काही आणीबाणी आली, तर ती एकटी असते. तिला काही अडचण असली, तर ती वाट पाहते. ती थकलेली असली, तर ते कोणाला दिसत नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती अंतरात नाहीशी होते. ती अस्तित्वात आहे, पण नकाशाबाहेर.

उपसंहार – आयडाहो

आयडाहो हे जंगलांचे, डोंगरांचे आणि शांततेचे राज्य आहे. आणि शांततेत स्त्रिया अधिक सहज हरवतात.

तिची अनुपस्थिती हा घोटाळा नाही, ती बातमी नाही, तो आकडा नाही. ती एक रोजची पोकळी आहे, जी निर्माण होते: – कडक भूमिका – ओझे बनलेले ग्रामीण आयुष्य – कठीण भूगोल – दुबळी अर्थव्यवस्था – लादणारा आणि न ऐकणारा धर्म यांच्यामुळे.

आयडाहो आवाजाने जखमी करत नाही. तो उदासीनतेने जखमी करतो.

चिंतन – आयडाहो

प्रत्येक राज्याला अनुपस्थितीचे एक रूप असते. आयडाहोमध्ये अनुपस्थिती अंतराचे रूप घेते.

इथे स्त्रीला व्यवस्थेबाहेर ढकलले जात नाही: व्यवस्थेला ती दिसतसुद्धा नाही.

ती अदृश्य आहे कारण ती अशा जागी राहते जिथे काहीच पोहोचत नाही: माहिती नाही, आरोग्यसेवा नाही, राजकारण नाही, संधी नाहीत.

आयडाहो दाखवतो की स्त्रियांचे अस्तित्व पुसून टाकायला शोकांतिका लागत नाही. आयुष्यापेक्षा सावकाश सरकणारी भूमी एवढी पुरेशी असते.

आणि म्हणूनच हे राज्य या खंडात आहे: कारण त्याची अनुपस्थिती आवाज करत नाही, पण डोंगरासारखी जड आहे.

इलिनॉय

इलिनॉय हे टोकाच्या विरोधाभासांचे राज्य आहे. शिकागो हे एक विशाल महानगर आहे, मिडवेस्टचे औद्योगिक आणि आर्थिक हृदय. एक सांस्कृतिक महाकाय, हिंसक, सर्जनशील आणि तुकड्यांत विभागलेले. राज्याचा उरलेला भाग वेगळीच कथा आहे: ग्रामीण भाग, लहान शहरे, शेती, लपलेली गरिबी, आणि परंपरावादी मानसिकता.

हा दुहेरी प्रदेश आहे: महानगर आणि ग्रामीण भाग, आधुनिकता आणि न्हास, संधी आणि अपयश, विद्यापीठे, आणि सोडून दिलेल्या वस्त्या.

इलिनॉयमध्ये स्त्रिया एकाच कारणाने नाहीशा होत नाहीत. त्या नाहीशा होतात कारण त्यांना खूप वेगवेगळी जगे, खूप मोडलेल्या व्यवस्था, कधीच न संपणाऱ्या खूप रोजच्या मागण्या एकाच वेळी सांभाळाव्या लागतात.

तिची अनुपस्थिती शहरी, ग्रामीण, आर्थिक आणि सामाजिक आहे. ती कुठे राहते यावर ती अवलंबून असते, पण परिणाम तोच असतो: ती ओझे वाहते, मान्यता नाही.

शिकागोच्या कठीण वस्त्यांमधली स्त्री –

32 वर्षे. शिकागोमध्ये एकात दोन शहरे आहेत: एक जे चित्रपटांत दिसते आणि एक ज्याच्याकडे कोणालाही पाहायचे नसते.

ती दुसऱ्यात राहते. अशा वस्त्या जिथे: – हिंसा सामान्य आहे – शाळा दुबळ्या आहेत – दुकाने बंद होतात – आरोग्यसेवा खूप महाग आहे – सरकार पोहोचत नाही – पोलीस उशिरा येतात किंवा वार्ड पद्धतीने येतात.

तिला जिथे जमेल तिथे ती काम करते: फास्ट फूड रेस्टॉरंट्स, सुपरमार्केट्स, साफसफाई, कमी मोबदल्याची पाळणाघरे, किमान मदतसेवा. तिची अडचण एक नाही: एकाच वेळी दहा आहेत. रक्षण करायची मुले, भरायचे भाडे, सावकाश वाहतूक, अशक्य वेळापत्रके, शत्रुत्वाचे वातावरण.

तिची अनुपस्थिती शहरी आहे: ती जगप्रसिद्ध शहरात राहते, जे तिच्याकडे कधीच पाहत नाही.

रुग्णालये आणि दवाखान्यांतली स्त्री – 44 वर्षे

इलिनॉयमध्ये देशातल्या काही सर्वात महत्त्वाच्या वैद्यकीय संस्था आहेत. त्या प्रभावी नावांमागे हजारो स्त्रिया आहेत: परिचारिका, तंत्रज्ञ, ऑपरेटर, काळजीवाहू, आणि सहायक कर्मचारी.

त्याच हे सगळे तरंगत ठेवतात: – आपत्कालीन विभाग – अतिभारित विभाग – नाजूक रुग्ण – रात्रपाळ्या – सततच्या आणीबाणी.

हे असे काम आहे जे तुम्हाला उसंत देत नाही, जे तुम्हाला शारीरिक आणि मानसिकरीत्या झिजवते.

तिची अनुपस्थिती कामकाजातली आहे: ती थांबली, तर संपूर्ण व्यवस्था कोसळते, पण तिच्या आवाजाला तिच्या कामाइतके वजन नाही.

ही ती स्त्री आहे जी सगळ्यांना बरे करते, आणि तिला कोणी बरे करत नाही.

ग्रामीण स्त्री - 50 वर्षे

शिकागोच्या बाहेर आणि विद्यापीठांपासून दूर एक ग्रामीण इलिनॉय आहे जो थोड्यांनाच माहीत आहे: विस्तीर्ण शेते, रिकामे रस्ते, लहान शाळा, दूरची रुग्णालये.

इथल्या स्त्रिया कठीण वास्तव जगतात: - हंगामी शेती - पूर्णपणे घरात बंदिस्त आयुष्य - बंदिस्त समुदाय - थोड्या सेवा - पुरुषांमध्ये सर्वत्र पसरलेली व्यसने - मानसिक एकाकीपणा. तिच्याकडे संधी नाहीत. पर्याय नाहीत. आधार देणारे जाळे नाही.

तिची अनुपस्थिती प्रादेशिक आहे: ती अंतरात नाहीशी होते, ती निरुपयोगी आहे म्हणून नव्हे, तर ती अशा जागी राहते जिथे जग पोहोचू शकत नाही.

सेवा क्षेत्रातली लॅटिना स्त्री - 29 वर्षे

इलिनॉयमध्ये प्रचंड लॅटिनो समुदाय आहे, विशेषतः शिकागो आणि त्याच्या औद्योगिक उपनगरांत.

स्थलांतरित स्त्रिया संपूर्ण क्षेत्रांचा अदृश्य आधारस्तंभ आहेत: - केटरिंग - साफसफाई - वृद्धांची देखभाल - हॉटेल्स - हलके कारखाने - बेबीसिटिंग - वितरण.

ती कष्ट करते. ती थोडे कमावते. ती दोन नोकऱ्या करते. ती जमेल तसे इंग्रजी बोलते. ती आपली मुले एकटीने, किंवा जवळजवळ एकटीने, वाढवते.

ही ती स्त्री आहे जी इतरांना आरामात जगू देते, पण तिला स्वतःला तितकी जागा कधीच मिळत नाही.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि भाषिक आहे: तिला आवाज नाही, संरक्षण नाही, तक्रार करायला वेळ नाही.

उपसंहार – इलिनॉय

इलिनॉय हे गुंतागुंतीचे आणि ओझ्याचे राज्य आहे. इथे स्त्रीची अनुपस्थिती एकच नाही. किमान चार आहेत, सगळ्या वेगळ्या, सगळ्या खऱ्या:

– शहरी – आरोग्याची – ग्रामीण – स्थलांतरितांची

देखावा बदलतो, पण परिणाम बदलत नाही: राज्याने जे करणे थांबवले ते सगळे स्त्रिया करतात.

आणि ती टिकून राहते, तोपर्यंत ती नाहीशी होते. इलिनॉय स्त्रियांकडे दुर्लक्ष करतो म्हणून त्यांना पुसून टाकत नाही. तो त्यांना गृहीत धरतो म्हणून पुसून टाकतो.

चिंतन – इलिनॉय

प्रत्येक राज्य सत्य दाखवते. इलिनॉय हे दाखवतो:

स्त्री सगळीकडे असली, तरीसुद्धा महत्त्वाच्या प्रत्येक गोष्टीतून ती गैरहजर असू शकते.

ती रुग्णालयांच्या पाळ्यांत आहे, गरीब वस्त्यांत आहे, एकाकी ग्रामीण भागांत आहे, लॅटिन अर्थव्यवस्थेच्या अदृश्य नोकऱ्यांत आहे.

ती प्रत्येक अत्यावश्यक कामात हजर आहे, पण राज्याचे भविष्य जिथे ठरते त्या प्रत्येक टेबलापासून वगळलेली आहे.

इलिनॉयमधली स्त्रियांची अनुपस्थिती त्यांच्या योगदानाच्या प्रमाणात आहे: त्या जितक्या टिकून राहतात, तितक्या कमी दिसतात.

आणि नेमके हेच सदोष समीकरण हे प्रकरण आवश्यक करते.

इंडियाना

इंडियाना हे सवयींवर जगणारे राज्य आहे, बदलावर नव्हे. ही मधली अमेरिका आहे, अशी जी बातम्यांत येत नाही, जी काहीही मागत नाही, जी सगळे तसेच राहणार असल्यासारखा आपला दिवस घालवते.

ही भूमी आहे: – परंपरावादी ख्रिस्ती धर्माची – शेतीची – लहान शहरांची – यांत्रिक उद्योगांची – न संपणाऱ्या महामार्गाची – थकव्याला क्षमा न करणाऱ्या संध लयीची. हे राज्य स्फोट पावत नाही. हे राज्य झिजवते. दिवसामागून दिवस.

इथल्या स्त्रिया उघड आघातामुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या नाहीशा होतात कारण त्यांना त्यांच्यासाठी न आखलेल्या रचनेशी झुंजावे लागते: कुटुंब, काम, धर्म, कडक भूमिका, लहान समुदाय, जड अपेक्षा.

इंडियानामध्ये स्त्रीची अनुपस्थिती सामान्य आहे.

समाजाने स्वीकारलेली. जणू स्त्रियांनी दुय्यम असणे नैसर्गिकच आहे.

कारखान्यातली स्त्री – 33 वर्षे

इंडियाना कारखान्यांनी भरलेले आहे: गाड्या, इंजिने, सुटे भाग, यंत्रसामग्री. लांब, एकसुरी, गोंगाटाच्या उत्पादन रेषा.

इथे स्त्री काम करते: – जोडणीत – तपासणीत – असेंब्ली लाइनवर – गुणवत्ता नियंत्रणात – औद्योगिक गोदामांत.

कठोर लय, थकवणाऱ्या पाळ्या, झिजणारे शरीर.

पगार पुरेसा असतो, पण मुक्त करत नाही. आयुष्य तसेच राहते: घर → कारखाना → घर.

तिची अनुपस्थिती शारीरिक आहे: चाळिशीच्या आधीच काम तिला झिजवते. वेदना, पाठ, हात, गुडघे. उत्पादन व्यवस्थेची सही असलेले शरीर.

ही ती स्त्री आहे जी अमेरिकेचे इंजिन तयार करते, पण जे ती बनवते ते तिला परवडत नाही.

इव्हॅजेलिकल चर्चमधली स्त्री – 45

वर्षे

इंडियाना हे मिडवेस्टमधल्या सर्वात धार्मिक राज्यांपैकी एक आहे. इव्हॅंजेलिकल चर्च सगळीकडे आहेत, घट्ट विणलेल्या समुदायांसह आणि स्पष्टपणे ठरलेल्या भूमिकांसह.

इथे स्त्रिया एका नेमक्या परिघात जगतात: – पत्नी – आई – शिक्षिका – निष्ठावान उपस्थिती – कुटुंबाची नैतिक प्रतिमा.

अडचण श्रद्धेची नाही. अडचण तिच्याभोवतीच्या सामाजिक नियंत्रणाची आहे.

ती विभक्त झाली, तर तिचा न्याय केला जातो. तिने आयुष्य बदलले, तर तिला एकटे पाडले जाते. तिने नियम पाळले नाहीत, तर ती वाईट उदाहरण बनते.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: ती जशी आहे तशी स्वतःला दाखवू शकत नाही, फक्त जशी असायला हवी तशी.

ती सगळीकडे हजर आहे, पण नेहमी लादलेल्या भूमिकेत.

ग्रामीण स्त्री – 51 वर्षे

लहान शहरे आणि कारखान्यांच्या बाहेर ग्रामीण इंडियाना आहे: विस्तीर्ण शेते, विखुरलेली घरे, लहान समुदाय, दीर्घ शांतता.

इथल्या स्त्रिया आधाराशिवाय जगतात: – थोडे डॉक्टर – वाहतूक नाही – दूरची दुकाने – किमान साधनांच्या शाळा – हंगामी शेतीकाम – घराच्या संपूर्ण जबाबदाऱ्या.

तिला कसलीही मोकळीक नाही. तिच्याकडे सुरक्षा जाळे नाही. तिच्याकडे पर्याय नाहीत. तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती सगळ्यापासून खूप दूर राहते, आणि तिच्यापर्यंत पोहोचणाऱ्या सेवा कोणी उभारत नाही.

ही एक संध, विसरलेली अमेरिका आहे, आणि ती तिथे अडकलेली आहे.

किमान सेवांमधली स्त्री – 29 वर्षे

इंडियानाच्या शहरांत – फोर्ट वेन, इव्हान्सव्हिल, साउथ बेंड – स्त्रिया असे काम सांभाळतात जे कोणालाही पाहायचे नसते:

– कमी पगाराची कॅशियर – सफाई कामगार – फास्ट-फूड साखळ्यांमधली
वेट्रेस – वृद्धांची काळजीवाहू – कन्व्हिनियन्स स्टोअरमधली कर्मचारी –
अनौपचारिक बेबीसिटर

ती खूप काम करते, थोडे कमावते, आणि कायम पुढच्या महिन्यात जगते.

तिची अडचण फक्त पैशाची नाही. ती मानसिक आहे: तिला भविष्य दिसत नाही.
प्रगती दिसत नाही. सुधारणेची शक्यता दिसत नाही.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: ती सगळ्यांच्या रोजच्या आयुष्यासाठी
अत्यावश्यक आहे, आणि त्याच वेळी एका मिनिटात बदलता येणारी म्हणून
वागवली जाते.

उपसंहार – इंडियाना

इंडियाना हे स्थिर राज्य आहे. आणि स्थिर काळात स्त्रिया अधिक लवकर वाट
हरवतात.

इथे मोठ्या क्रांती नाहीत, मोठ्या सुधारणा नाहीत, बदलाचा रेटा नाही.

स्त्री आधार देते: कुटुंबाला, कामाला, समुदायाला, धर्माला.

आणि ती टिकून राहते, तोपर्यंत ती नाहीशी होते. तिची अनुपस्थिती सामान्यतेने
बनलेली आहे: ती बातमी नाही, घोटाळा नाही, आणीबाणी नाही.

ती एक संथ आणि सततची वजाबाकी आहे.

चिंतन – इंडियाना

प्रत्येक राज्याला अनुपस्थितीचे एक रूप असते. इंडियानामध्ये ते रोजच्या
रहाटगाडग्याचे रूप आहे.

इथे स्त्री येते आणि तीन शक्तींमुळे आलेल्या अदृश्यतेसोबत जगते: – परंपरा – न
दिसणारे काम – ऐकण्याऐवजी न्याय करणारे समुदाय.

सामान्यता पिंजरा बनते. भूमिका ओळख बनते. कष्ट कर्तव्य बनतात.

इंडियाना शिकवतो की स्त्रीची अनुपस्थिती कुठल्याही दुष्टपणाशिवाय घडवता येते: स्त्री खरोखर कशी आहे हे कोणी कधीच विचारले नाही, तर पुरे.

आणि म्हणूनच हे राज्य या पुस्तकात आहे: कारण एखाद्या व्यक्तीला पुसून टाकायला शोकांतिका लागत नाही. रोजचे आयुष्य पुरेसे असते.

आयोवा

आयोवा हे अमेरिकेचे शेतीचे हृदय आहे. मका, सोयाबीन, शेतवाड्या, धान्याची कोठारे, सरळ रस्ते, दूर दूरची घरे यांचे न संपणारे विस्तार. बाहेरून ते साधे राज्य वाटते: काम, कुटुंब, शांतता. पण तिथे राहणाऱ्यांना माहीत आहे की साधेपणा हा मुखवटा आहे. त्यामागे अशी गुंतागुंत आहे जी कोणी समजावून सांगत नाही.

आयोवा आधुनिकही नाही आणि मागासही नाही: ते थांबलेले आहे. एक भक्कम, शेतीप्रधान, परंपरावादी, व्यवहारी थांबलेपण. असे राज्य जिथे जमिनीचे चक्र सगळे ठरवते, आणि स्त्रियांना अशा लयीशी जुळवून घ्यावे लागते जी त्यांच्या आयुष्याचा विचार करत नाही.

इथे स्त्रिया नाट्यमय घटनांमुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या नाहीशा होतात सततच्या थकव्यामुळे, न बदलणाऱ्या भूमिकांमुळे, पर्यायांच्या अभावामुळे, त्यांचा वेळ, ऊर्जा आणि ओळख गिळणाऱ्या विशाल, रिकाम्या भूमीमुळे.

आयोवामधली स्त्रियांची अनुपस्थिती शेतीतली, घरगुती आणि मानसिक आहे. हे एक संथ नाहीसे होणे आहे जे कोणाला दिसत नाही, कारण ते "सामान्य" वाटते.

शेतवाडीवरची स्त्री - 37 वर्षे

ती शेतवाडीवर "मदत" करत नाही. ती सतत काम करत असते.

ती पहाटेपूर्वी उठते, जनावरांची व्यवस्था लावते, अवजारे तयार करते, पिकांची निगा राखते, साफसफाई करते, स्वयंपाक करते, नियोजन करते, गाडी चालवते, दुरुस्त्या करते. हे कधीच न संपणारे चक्र आहे: हंगामामागून हंगाम, वर्षामागून वर्ष.

तिला पगार नाही. कामाचे तास नाहीत. संरक्षण नाही.

कामाला "कुटुंब" समजले जाते, आणि म्हणून ते आकड्यांतून, हिशेबांतून आणि मान्यतेतून नाहीसे होते.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती 50% काम करते, पण ती कुठेच सापडत नाही.

ती अत्यावश्यक आहे, पण कागदपत्रांत ती अस्तित्वात नाही.

धर्म आणि समुदाय यांच्यामध्ये

जगणारी स्त्री – 45 वर्षे. आयोवाच्या लहान शहरांत चर्च सरकारपेक्षा अधिक प्रभावी आहेत. ते भूमिका, वर्तन आणि मर्यादा ठरवतात. आणि स्त्रियांसाठी पटकथा नेहमी तीच असते:

– आई – पत्नी – प्रतिष्ठित व्यक्ती – समुदायात सहभागी – कधीही मर्यादाबाहेर नाही

ती कलंकाशिवाय विभक्त होऊ शकत नाही. टीकेशिवाय आपले आयुष्य बदलू शकत नाही. समुदायाच्या "हस्तक्षेपा"शिवाय स्वतःला नाजूक दाखवू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: तिची ओळख तिची स्वतःची नाही, ती समुदायाची आहे.

ती एका भूमिकेच्या आत जगते, स्वतःच्या आत नाही.

किमान कामातली स्त्री – 31 वर्षे

मध्यम आकाराच्या शहरांत – डेस मॉइन, सीडर रॅपिड्स, डॅव्हनपोर्ट – स्त्रिया अशा नोकऱ्या सांभाळतात ज्या संपूर्ण राज्याला आधार देतात:

– कॅशियर – सफाई कामगार – वेट्रेस – फास्ट-फूड कामगार – वृद्धाश्रमातील कर्मचारी – बेबीसिटर – कमी पगारावर वृद्धांची देखभाल करणाऱ्या कामगार लांब पाळ्या, कमी पगार, शून्य प्रगती.

तिचे आयुष्य म्हणजे लहान लहान प्रयत्नांची बेरीज: अडकलेली वेळापत्रके, मुले, खर्च, पेट्रोल, वाढती भाडी, कधीच न बदलणारे पगार. तिची अनुपस्थिती

सामाजिक आहे: तिच्याशिवाय सगळे थांबते, पण अर्थव्यवस्थेत तिला कोणी महत्त्वाची व्यक्ती मानत नाही.

ती बदलता येण्याजोगी आहे, जरी प्रत्यक्षात ती बदलता येण्याजोगी नसली तरी.

अंतरात जगणारी स्त्री – 52 वर्षे

आयोवा प्रचंड आहे. सुपरमार्केटपासून 30, 40 किंवा 50 मिनिटांवर घरे आहेत. दवाखाना गाडीने तासाच्या अंतरावर असू शकतो. शाळा विरळ आहेत. वाहतूक जवळजवळ अस्तित्वात नाही.

इथे राहणाऱ्या स्त्रीला सामोरे जावे लागते: – कडक हिवाळे – मदतीशिवायच्या आणीबाणी – स्वतःच सांभाळलेले आजार – मानसिक एकाकीपणा – घर आणि मुलांची संपूर्ण जबाबदारी – उत्तेजनाचा, जाळ्यांचा, जवळच्या समुदायांचा अभाव.

काही घडले, तर तासन्तास तिथे कोणी नसते. ती भावनिकदृष्ट्या कोसळली, तर तिला सांगायला कोणी नसते. तिला काही अडचण असली, तर ती जमेल तशी सांभाळते.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती अंतरात नाहीशी होते. असे अंतर जे जगाला दिसत नाही, कारण जग ते अनुभवत नाही.

उपसंहार – आयोवा

आयोवा हे मूक श्रमांवर जगणारे राज्य आहे. जमीन आवाज करत नाही. आणि तिला उभी ठेवणाऱ्या स्त्रियाही नाही.

त्यांची अनुपस्थिती रोजची आहे: धक्कादायक नाही, दृश्य नाही, नोंदलेली नाही. त्या कुटुंबाला, शेतवाडीला, कामाला आणि समुदायाला आधार देतात. आणि स्वतःला सावरत असताना त्या कर्तव्यांत नाहीशा होतात.

आयोवा स्त्रियांना पुसून टाकत नाही. तो फक्त त्यांच्याकडे पाहत नाही.

चिंतन – आयोवा

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीची एक बाजू उघड करते. आयोवामध्ये अनुपस्थिती जड सामान्यतेचे रूप घेते.

ही कल्पना आहे की "हे नेहमी असेच केले गेले आहे," की स्त्रियांनी आधार द्यायचा, मागणी करायची नाही, की त्यांचे कष्ट नैसर्गिक आहेत, की त्यांचा आवाज जमीन, कुटुंब आणि शेतीच्या लयीपेक्षा कमी महत्त्वाचा आहे.

आयोवा शिकवतो की स्त्रीच्या अनुपस्थितीसाठी हिंसेची गरज नसते. प्रश्न न विचारलेली परंपरा पुरेशी असते.

आणि म्हणूनच ते या पुस्तकाचा भाग आहे: न बदलणारी अमेरिका आणि तिच्या निश्चलतेची किंमत मोजणाऱ्या स्त्रिया दाखवण्यासाठी.

कॅन्सस

कॅन्सस ही एक विशाल, रिकामी जागा आहे. शेते, वारा, सरळ रस्ते, चिरंतन क्षितिजे. अनेकांसाठी ते अधिक महत्त्वाच्या राज्यांमधले केवळ एक प्रवेशद्वार आहे. तिथे राहणाऱ्यांसाठी तो त्यांचे आयुष्य घडवणारा भूगोल आहे: एकाकीपणा, परंपरा, शेतीचे श्रम, सावकाश बदलणारे — बदललेच तर — लहान समुदाय.

कॅन्सस स्त्रियांना उघड हिंसेने मारत नाही. तो त्यांना मारतो पुनरावृत्तीने, एकटेपणाने, पर्यायांच्या अभावाने, तसूभरही न हलणाऱ्या संस्कृतीने.

हे असे राज्य आहे जिथे सगळ्यांचे ओझे असते: रस्ता, अंतर, धर्म, शेतीचे काम, समुदायाचा न्याय.

इथे स्त्री एखाद्या घटनेमुळे नाहीशी होत नाही. ती एका लयीमुळे नाहीशी होते. अशी लय जी तिला कधीच केंद्रस्थानी ठेवत नाही.

मोठ्या शेतवाड्यांवरची स्त्री – 38 वर्षे

कॅन्सस औद्योगिक शेतीवर जगतो. प्रचंड यंत्रसामग्री, सघन कापण्या, आणि कधीच न संपणारे काम.

इथे स्त्रिया पुरवठा साखळीचा अत्यावश्यक भाग आहेत: – त्या वाहने चालवतात – त्या जनावरांची काळजी घेतात – त्या कुटुंबाचे हिशेब सांभाळतात – त्या सगळ्यांच्या जेवणाची व्यवस्था करतात – त्या वेळा, बियाणे, कापण्या तपासतात – त्या देखभाल करतात – त्या घर आणि मुलांची काळजी घेतात.

ती पुरुषाडतकेच काम करते, अनेकदा जास्त. पण अधिकृतपणे ती "गृहिणी" आहे.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती मूल्य निर्माण करते, पण उत्पन्नात, कागदपत्रांत किंवा आकडेवारीत दिसत नाही.

ती मान्यता नसलेला एक स्तंभ आहे.

लहान समुदायांतली स्त्री - 47 वर्षे

कॅन्ससची लहान शहरे बंदिस्त जीवांसारखी चालतात. सगळे एकमेकांना ओळखतात. सगळे एकमेकांवर टिप्पणी करतात. सगळे एकमेकांचा न्याय करतात. स्त्रिया कडक भूमिका जगतात: - आई - पत्नी - निष्ठावान व्यक्ती - चर्चमध्ये सतत हजेरी - समुदायाचा आधार - स्थानिक शाळांमध्ये सहभाग.

तिच्यावर नजर ठेवल्याशिवाय ती आपले आयुष्य बदलू शकत नाही. शिक्का बसल्याशिवाय ती कोसळू शकत नाही. न्याय झाल्याशिवाय ती स्वतःला नव्याने घडवू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: ती स्वतःची नाही; ती समुदायाची आहे.

ती मुक्त नाही: ती कार्यात्मक आहे.

किमान सेवांमध्ये काम करणारी स्त्री - 33

वर्षे

मध्यम आकाराच्या शहरांत - विचिटा, टोपेका, ओव्हरलॅंड पार्क - स्त्रिया समाजाचे मूलभूत काम करतात:

- कॅशियर - सफाई कामगार - किराणा दुकानातली कर्मचारी - वेट्रेस - वृद्धाश्रमातील कामगार - शाळेतली सहायक

ती कष्ट करते, थोडे कमावते. तिला प्रगती नाही, करिअर नाही, साधने नाहीत.

तिचे आयुष्य बनलेले आहे: अस्थिर पाळ्या, सांभाळायची मुले, निकृष्ट सार्वजनिक सेवा, आणि तिचा अर्धा पगार खाणारे भाडे यांनी.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: ती सगळे करते, पण राज्यासाठी ती प्राधान्य नाही.

ती बदलता येण्याजोगी आहे. आणि तेच तिला पुसून टाकते.

अंतरात जगणारी स्त्री – 53 वर्षे

कॅन्सस विशाल आहे. विखुरलेली घरे, न संपणारे रस्ते, डझनावारी किलोमीटरनी विभागलेली गावे.

इथे राहणाऱ्या स्त्रीला संपूर्ण एकटेपणाला सामोरे जावे लागते: – दूरवरची रुग्णालये – दुर्मीळ शाळा – निकृष्ट वाहतूक – थोडे शेजारी – जवळजवळ शून्य सामाजिक आधार.

हिवाळा लांब असतो. उन्हाळा कठोर असतो. आणि सगळे — प्रत्येक अडचण — तिच्यावर पडते.

गाडी बंद पडली, तर ती वाट पाहते. तिला डॉक्टरची गरज असली, तर ती तासन्तास गाडी चालवते. ती भावनिकदृष्ट्या कोसळली, तर तिच्याकडे कुठलेही जाळे नसते.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती अशा प्रदेशात नाहीशी होते जो तिचे रक्षण करण्यासाठी नव्हे, तर फक्त ओलांडून जाण्यासाठी बांधलेला आहे.

उपसंहार – कॅन्सस

कॅन्सस हे साधे राज्य आहे. पण त्याचा साधेपणा फसवा आहे. शांततेमागे, शेतांमागे, वाऱ्यामागे आणि रिकाम्या रस्त्यांमागे एक सततचा संघर्ष आहे जो कोणाला दिसत नाही.

इथे स्त्रिया राज्याला तरंगत ठेवणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीला आधार देतात: जमीन, घर, कुटुंब, समुदाय, काम.

आणि ती टिकून राहते, तोपर्यंत ती नाहीशी होते.

तिची अनुपस्थिती बनलेली आहे: – कडक भूमिका – एकाकीपणा – नाव नसलेले शेतीचे काम – किमान सेवा – मानसिक आणि शारीरिक अंतर यांनी. कॅन्सस

स्त्रियांना आघाताने पुसून टाकत नाही. तो त्यांना सवयीने पुसून टाकतो.

चिंतन - कॅन्सस

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक रूप उघड करते. कॅन्सस सर्वात मूक रूप उघड करतो: भूगोल आणि परंपरा यांनी घडवलेले.

इथे स्त्री आपले संपूर्ण आयुष्य एका भूमिकेच्या आत, एका अंतराच्या आत, मान्यता नसलेल्या कामाच्या आत जगू शकते, आपण खरोखर कोण आहोत याचा विचार करायला कधीही वेळ किंवा जागा न मिळता.

कॅन्सस शिकवतो की स्त्रियांच्या अनुपस्थितीसाठी टोकाची हिंसा किंवा गरिबी लागत नाही. न बदलणारी भूमी आणि न ऐकणारी संस्कृती एवढे पुरेसे असते.

आणि म्हणूनच हे राज्य इथे आहे: ग्रामीण अमेरिका स्त्रियांवर ओझे टाकते, आणि ते कधीच मान्य करत नाही, हे दाखवण्यासाठी.

Ferdinando Frega